

Emeğin Kurtuluşu

Emeğin kurtuluşu insanlığın kurtuluşudur!

ISSN 2822-6534

15 Günlük Devrimci Sınıf Gazetesi

16-31 Mart 2025

Sayı: 52

Fiyat: 10 TL

İşçilerin birliği, halkların kardeşliği mücadelesini güçlendirelim!

Emperyalist-kapitalist dünyada çok yönlü krizler derinleşiyor ve gerilimler tırmanıyor. İşçi sınıfı, emekçiler ve ezilen halklara ağır bir fatura olarak dönen bu tablo, dünyayı bir kez daha toplu bir yıkıma doğru sürüklüyor. Sovyetler Birliği'nin yıkılmasının ardından "tarihin sonu"nu ve kapitalist sömürü düzeninin "mutlak egemenliğini" ilan edenlerin düzeni çatırdıyor. Ekonomik-mali krizin derinleşmesine emperyalist nüfuz mücadelelerinin keskinleşmesi eşlik ediyor. Savaş ve saldırganlık politikaları yeni boyutlar kazanırken, silahlanma yarışı tırmanıyor. Bunları gerici-faşist söylem ve pratikler tamamlıyor. Sözde "demokrasinin beşiği" olarak propaganda edilen ABD ve Avrupa'da yaşanan bu gelişmeler, emperyalist-kapitalist düzenin tükenmişliğini ortaya seriyor.

Emperyalist-kapitalist barbarlık düzeni yaşadığı ağır bunalımları aşmak için geçtiğimiz yüzyılda dünyayı iki büyük emperyalist savaş ile karşı karşıya bırakmıştı. Milyonlarca insanın kırımından

geçirilmesi, ülkelerin yıkıma uğratılması, emperyalist güçlerin dünyayı yeniden paylaşma mücadelesinin aracı olarak kullanılmıştı. Sonrasında da sayısız bölgesel çatışma, etnik, dinsel, mezhepsel kışkırtmalar, halklar arasında gerici boğazlaşmalar vb. hiç son bulmadı. Tüm bunların insanlığa faturası son derece ağır oldu.

Bugün de sömürü ve barbarlık düzenini ayakta tutabilmek için yine aynı yolu tutuyorlar. Bir kez daha insanlığı büyük bir yıkıma uğratmak pahasına emperyalist savaş ve saldırganlığı körüklüyorlar.

Emperyalist-kapitalist dünyanın çelişki ve çatışmalarının yoğunlaştığı alanların başında gelen Ortadoğu'da bu barbarlık halkların toplu kıyımına evrilmiş bulunuyor. İsrail aylar boyunca Filistin halkına yönelik soykırım gerçekleştirdi. Suriye'de yıllardır süren emperyalist nüfuz mücadeleleri halkların katledilmesine, milyonlarca insanın yerinden yurdundan sürülmesine neden oldu. Bugün bu süreç HTŞ

adı altında toplanan cihatçı çetelerin ABD emperyalizminin desteğiyle Suriye yönetimini ele geçirmesi ve başta Aleviler olmak üzere kitle katliamlarına başvurmalarıyla ilerliyor. Emperyalist-Siyonist güçlerin Ortadoğu'yu yeniden dizayn etme politikası halkların canı-kanı pahasına hayata geçiriliyor.

Türkiye'nin saray rejimi de bu politikaların aktif bir parçası olarak hareket ediyor. Ortadoğu'da yaşanan çatışmaların ve egemenlik mücadelelerinin ortaya çıkarttığı boşluklardan yararlanmaya, bunu bir fırsata çevirerek etki alanını genişletmeye çalışıyor. Şu sıra gündemde olan Kürt sorununa ilişkin adı konulmayan "yeni süreç" de bu gelişmelerle bağlantılı ilerliyor. Savaş ve saldırganlık politikalarına eşlik eden baskı ve zorbalık tüm hızıyla sürerken, "terörsüz Türkiye" söyleminin öne çıkarıldığı bu sözde süreç yeni bir "çözumsuzlüğe" doğru gidiyor.

Büyük devrimci Rosa Luxemburg, "Ya barbarlık içinde çöküş ya

sosyalizm!" şiarıyla, insanlığın karşı karşıya kaldığı ikilemi özetlemişti. Bölgede ve dünyada yaşanan tüm gelişmeler bu gerçekliğin altını bir kez daha çiziyor.

İşçi sınıfı ve emekçi kitleler kapitalist sömürü düzenine, emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı birleşerek ayağa kalkmalıdır. Büyük acılar yaşayan, ülkeleri yağmalanıp yıkıma uğratılan, yerinden yurdundan sürülen halklar, kendilerine dayatılan barbarlık düzenine karşı ortak mücadeleyi yükseltmelidir.

Sömürü, soygun, savaş ve saldırganlık politikalarının, halklar arasına ekilen düşmanlık tohumlarının yegâne panzehri mücadeledir. İnsanın insanı sömürmediği, halkların bir arada kardeşçe yaşayabildiği bir dünya ancak "işçilerin birliği, halkların kardeşliği" şiarını rehber edinen bir mücadeleyle kurulabilir.

Önümüz Newroz! Newroz'un direniş çağrısına kulak verelim! Özgürlük, eşitlik ve sosyalizm mücadelesini güçlendirelim!

“Daha ne olacak?”

AKP Grup Başkanı Abdullah Güler emeklilerin bayram ikramiyesini duyurduğu konuşmada bir müjde de verdi ve “mağduriyetleri ortadan kaldırdıklarını” söyledi. Emeklilere verilen bayram ikramiyesinin 3 bin liradan tamı tamına 4 bin liraya çıkartıldığını açıkladı. Peki, müjde bunun neresinde diyeceksiniz? Zaten Güler’in müjdesi de bu değildi. Onun müjdesi Cumhurbaşkanı Erdoğan’ın ve emekli cumhurbaşkanlarının maaşları ile ilgili yapılan düzenlemeydi. Bu noktadaki “mağduriyeti” giderdiklerini açıkladı.

Böylece Cumhurbaşkanı Erdoğan’ın maaşı 2025 yılı için 183 bin liradan 238 bin liraya çıkmış oldu. Anlaşılan Erdoğan, cumhurbaşkanlığına devam edemezsem diye emekliliğini de güvenceye almak istiyor. Emekli ikramiyesinin 4 bin liraya çıkartılmasına dair ise, “3 bin liradan 4 bin liraya çıkarttık. Daha ne olacak?” diyor.

İnanılır gibi değil! Yağma ve rant yoluyla edindiği servetini bir kenara bıraksanız bile, kendi maaşı 238 bin liraya çıkartılırken emeklilerin 4 bin liralık ikramiyesi için “Daha ne olacak?” diyebiliyor.

Bu, milyonlarca emekliyle dalga geçmektir. Emeklileri açlığa, yoksulluğa, sefaletle mahkûm etmektir. Yıllarca emek harcıyıp, emekliliğinde çalışmak zorunda kalmak demektir.

Daha ne olacaktı ki? Bu düzenden ne bekleyeceğiz ki? Sadece AKP-MHP’nin saray rejiminden bahsetmiyoruz. Ücretli kölelik düzeninden ne beklenir ki?

Bu düzeni sermayenin ihtiyaçları için yürütmekte usta olan saray rejimi ise bu söylemleri ile pişkinlikte sınır tanımadığını bir kez daha ortaya koyuyor.

**Emeğin
Kurtuluşu**
insanlığın kurtuluşudur!

emeginkurtulusu.net

emeginkurtulusu

0 506 597 1917

Adres:

Yukarı Mah. Yankı Sok.
Bayram Apt. No:9/2
KARTAL / İSTANBUL

e-mail:

kurtulusuemegin@gmail.com

Emeğin Kurtuluşu Sayı: 0052 *

Fiyatı: 10 ₺ * 16-31 Mart 2025 *

Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Kardelen Yoğungan *

Yayın Türü: Siyasi - Türkçe - haftalık - yaygın süreli *

EMEĞİN KURTULUŞU Basım Yayın Ltd. Şti. *

Yukarı Mah. Yankı Sok. Bayram Apt. No:9/2

Kartal / İstanbul

Tel: 0 (506) 597 1917 *

Baskı: Arslan Güneydoğu Gazetecilik Matbaacılık ve

Kağıtçılık A.Ş. * Osmanağa Mah. 3143. Sok. No: 6/2

Esenyurt / İstanbul * Tel: 0 535 977 07 92

İnsanlıktan nasibini almamışların kaleminden dökülenler...

İktidarın medyasından *Yeni Şafak* yazarı İsmail Kılıçaslan’ın kaleminden irin akıyor. Sözde şair, senarist, köşe yazarı olan Kılıçaslan, kaleme aldığı köşe yazılarında iktidarın politikalarının tetikçiliğini yapıyor. İnsana, doğaya, hayvana düşman bir zat. İktidarın sokak hayvanlarına yönelik politikalarını sahiplenme yarışına girerek hayvanseverlere saldırmaktan da geri durmuyor.

Kendi yazdığına atıfta bulunarak, saray rejiminin bu politikalarına

karşı çıkanlar için, “Çocuklarımızı öldüren dört ayaklı sokak köpekleri meselesinde de çocuklarımızı değil, köpekleri savunuyor bunlar.” diyor. Ve bugün Suriye’deki gelişmeler üzerinden Özgür Özel şahsında Alevi katliamına karşı çıkanlara “Demek fitrat değişmiyor. Her seferinde savunacak bir köpek topluluğu buluyorlar.” diyerek saldırıyor.

Öyle bir saldırıyor ki, daha düne kadar saray rejiminin de terör listesinde yer alan, bugün ise dost olunan (gerçekte yıllardır dostlardı) HTŞ’nin Alevilere yönelik katliamını sahiplenerek yapıyor. Esad

yönetimindeki katliamları da gerekçe göstererek, böylece Esad-Colani karşılaştırması ile istediği taraflaşmayı yaratmak istiyor.

Alevi katliamına karşı çıkanlara, “Suriye devleti bulundukları yerlerde terör estiren, sivilleri öldüren, bombalayan, devletin bütün uyarılarına rağmen bunu yapmaya devam eden Nusayri teröristlerin 100’e yakınıni telef etti ya. Ona içerlemiştir.” diyor. Ardından da Alevilere yönelik katliamı emperyalist güçlere karşı yapılmış gibi göstermek için ekliyor: “Nusayriler, dini inançları bakımından değil, emperyalizme yaptıkları köpekliğin bir sonucu olarak hâlâ Suriye’de sivil insan

öldürecek kadar alçak oldukları için gebertiliyorlar. Başka bir şey değil.”

CHP’nin de Özgür Özel’in de Suriye’de halkların özgürlüğü zemininde bir çözümü ortaya koyamayacağını, emperyalist denklemler içinde bir yerde konumlanacağını elbette biliyoruz. Ancak, Alevilere yönelik katliamlar devam ederken gözü dönmüş gerici, katliamcı cihatçı çeteleri savunmak, bunu da iktidarın her daim yaptığı gibi muhalefet güçlerine saldırarak yapmak insani hiçbir değerle bağdaşmaz. Bu ancak insanlıktan nasibini almamış olanların yapacağı bir iştir.

Saray rejiminin sömürü vizyonu

Bir türlü pratik bir adıma konu etmese de AKP, her fırsatta yeni anayasa tartışmasını gündeme taşıyor. Son olarak geçtiğimiz günlerde kaleme aldığı yeni haftalık yazısında Cumhurbaşkanı Başdanışmanı Mehmet Uçum bir kez daha anayasa tartışmasını ısıtmaya başladı.

Söz konusu yazısında Uçum, “Türkiye’nin layık olduğu sivil, demokratik, özgürlükçü, kapsayıcı yeni anayasanın temel referanslarının ve ruhunun, mevcut anayasal birikimden çıkmayacağını” söylüyor. Ama 1856 tarihli Islahat Fermanı, 1839 tarihli Tanzimat Fermanı ve 1808 tarihli Sened-i İttifak’ı da dahil ederek, “tarihsel olarak anayasal müktesebatımız her yönüyle güçlüdür” demekten de geri durmuyor.

Mevcut anayasa birikimine güvenip güvenmediği bile belli olmayan Uçum’un derdi elbette “demokratik, özgürlükçü, kapsayıcı” bir anayasa değil. O ve saray rejiminin temsilcileri, 23 yıldır adım adım iktidar odağı haline geldikleri ve bugün değiştirilmesi gerektiğini söyledikleri anayasal düzenin öz çocuklarıdır. Onları var eden ve bugün kuruldukları koltuklara taşıyan düzen, 12 Eylül darbesi ile ve onun anayasası ile kurulan düzendir.

Dahası 12 Eylül Anayasası yazıldığı günden bugüne tam 19 kez değiştirildi. Bu 19 değişikliğin 12’si 23 yıllık AKP iktidarı döneminde gerçekleştirildi. 23 yılda 177 maddelik anayasanın tam 134

maddesinde değişikliğe gidildi. Kaldı ki saray rejimi, söz konusu olan kendi çıkarları olduğunda, ne yasaları umursadı ne de anayasayı... Bildiğini okumaktan geri durmadı.

Bu çıplak gerçeğe rağmen ısrarla yeni anayasa tartışmalarını ısıtıp durmalarının elbette bir nedeni var. Yıllar boyunca adım adım inşa ettikleri düzeni kendileri açısından güvenceye almak, kurdukları “yeni Türkiye”nin inşasını tamamlamak istiyorlar.

Ama biz bu “yeni Türkiye”nin eski sömürü düzeninin harcı ile karıldığını çok iyi biliyoruz. Dillerine doladıkları “2023 vizyonu”nun bu ülkenin işçi ve emekçileri için baskı, sömürü ve zorbalığın derinleştirilmesinden başka bir anlamı olmadığını görüyoruz.

Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi’ne geçişi sağlayan anayasa referandumunda, jet hızıyla hareket edeceklerini, ülkenin şaha kalkacağını söylüyorlardı. Onların şaha kalkan Türkiye’sinin bedelini emekçiler ağır bir biçimde ödediler. “2023 vizyonu” ile kurmak istedikleri “yeni Türkiye”de de farklı olmayacak. Hatta neo-Osmanlı hayallerle süsledikleri 2053 ve 2071 vizyonları ile bu bedel daha da katmerlenecek.

Onların vizyonu sömürü vizyonudur. Tepesine kuruldukları sömürü düzenini dinci gericilik sosu ile harmanlama vizyonudur. Bölge ve dünya halklarının kanı-canı pahasına saltanat sürme vizyonudur. İşçi sınıfı bu vizyona geçit veremez, vermemelidir.

Bahar sürecini kazanmak için!..

Tek adam rejiminin kadın düşmanı politikalarına, savaş ve saldırganlığa, çifte sömürüye karşı kadınların meydanları doldurdukları 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü geride kaldı.

Sırada işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs var. 1 Mayıs işçi sınıfının mücadele tarihine ait olan, can bedeli mücadelelerle kazanılmış, işçi sınıfı ve burjuvazinin karşı karşıya geldiği bir gün. Bu 1 Mayıs’a güçlü bir hazırlık yaparak işçi sınıfının gerçek gücünü gösterebilmek tüm öncü-devrimci işçi ve emekçilerin önünde önemli bir sorumluluk olarak duruyor.

Krizin faturasını reddedelim!

Ekonomik krizin büyüyen faturası işçi ve emekçilerin belini her geçen gün daha fazla büküyor. Yüksek enflasyon, artan vergiler, hayat pahalılığı hız kesmeden devam ediyor. Şimşek programında düşük ücretler, esnek ve güvencesiz çalışma modelleri krizden çıkışın zorunlu yöntemleri olarak dayatılıyor. İşçi ve emekçilerin acı reçeteyi boyunlarını bükerek kabul etmeleri isteniyor.

Orta Vadeli Program, Ulusal İstihdam Stratejisi Belgesi vb. krizden çıkışın formülleri olarak sunuluyor. Güçlü ekonomi, çağa ayak uyduran çalışma modelleri gibi tanımlamalarla sermaye sınıfının daha fazla kazanmasını sağlayacak politikalar geliştiriliyor. Sermayenin yıllardır gündeminde olan, hayata geçirilmesi için fırsat kollanan güvencesiz, esnek ve düşük ücretlerin hakim olduğu çalışma rejimini hayata geçirecek adımlar bir bir atılıyor.

Faşist baskı ve zorbalığa geçit vermeyelim!

Eylem ve grev yasakları, keyfi gözetli ve tutuklama terörü günlük rutin haline gelmiş durumda. İşçi ve emekçilere verebileceği sahte vaatleri tükenen AKP-MHP iktidarı ayakta kalabilmek için zorbalığını artırıyor. Sendikacılar, devrimci

öğrenciler, gazeteciler, sanatçılar gözaltına alınıyor, tutuklanıyor.

İşçi sınıfının ve emekçilerin hak arama mücadeleleri “terör eylemi”, düşünce ve ifade özgürlüğü kapsamındaki yazı ve açıklamalar “halkı kin ve düşmanlığa tahrik” olarak suçlanıp cezalandırılıyor. İktidarın saldırı politikalarına ve sömürü düzenine karşı her geçen gün daha da büyüyen öfke ve tepkiyi denetim altına alıp ezmek için faşist baskı ve zorbalıkta sınır tanınmıyor.

Savaşa ve saldırganlığa “dur” diyelim!

Emperyalistlerin çıkarları uğruna halklar katledilmeye devam ediyor. Eğitime, sağlığa ve diğer kamu hizmetlerine ayrılması gereken bütçe savaş politikaları için kullanılıyor. Ukrayna savaşı üçüncü yılını geride bıraktı. Soykırıma uğrayan Filistin halkı sürgün tehdidiyle yaşamaya devam ediyor. Yanı başımızda, Suriye’de çeteler Alevileri katlediyor. Kürt halkının kazanımları yok edilmek isteniyor.

Tüm coğrafyalarda savaş politikalarının en büyük yıkımını başta çocuklar ve kadınlar olmak üzere işçi sınıfı ve ezilen halklar yaşıyor.

1 Mayıs’a hazırlanalım!

1 Mayıs’a kalan kısa zamanı işçi sınıfı ve emekçilerin sermaye sınıfı ve siyasal iktidar karşısında birliğini güçlendirdiği bir süreç olarak örgütlemek için harekete geçmeliyiz. Krizin faturası, faşist baskı ve zorbalık, savaş ve saldırganlık karşısında “işçilerin birliği, halkların kardeşliği” bakışıyla mücadeleyi büyütmeliyiz. Bu doğrultuda işçi ve emekçilerin ilerici ve devrimci güçlerle yan yana gelmeleri, birleşip kenetlenerek, gerici-faşist iktidarın güçlü bir 1 Mayıs’ı engelleme ve sendikal bürokrasinin oyalama çabalarını bertaraf etmeleri büyük bir önem taşıyor.

Zaman birleşik, kitlese, militan bir 1 Mayıs için seferber olma zamanıdır!

İSPER’de yaşanan TİS süreci ile ilgili DİSK Enerji-Sen Genel Başkanı Süleyman Keskin ile konuştuk...

“Söz, yetki, karar işçi sınıfına”

Geçtiğimiz günlerde İstanbul’da onlarca noktada İSPER’de yaşanan TİS süreci ile ilgili eylemler gerçekleştirdiniz. Sözleşme sürecinin durumu nedir?

6356 sayılı Sendikalar ve Toplu İş Sözleşmesi Kanunu’nda yer alan ilk altmış günlük süreyi tüketmiş olduk. Geldiğimiz noktayı anlamak için ise aslında kısaca geçirmiş olduğumuz süreci anlatmakta fayda var. Biz Toplu İş Sözleşmesi sürecini kendi içimizde, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı’nda kesinleşmiş yetki yazısını almadan önce başlatmıştık. “Söz, yetki, karar işçi sınıfına” şiarıyla bir süreç inşa etmeye çalıştık. Öncelikle Toplu İş Sözleşmesi taslağının hazırlanabilmesi için tüm işçilerin sözünün, taleplerinin yansıtılabilmesi adına birimlerimizi oluşturduk. Aşağıdan gelen talepleri süze süze ve işçilerle birlikte ortak bir çalışmayla

taslağımızı hazırlamıştık. Toplu İş Sözleşmesi görüşmelerine katılacak arkadaşlarımız ise her gün çalışma koşullarının zorluklarını, tehlikelerini birebir yaşayan; sonuç olarak ise yine işçilerin kendi içerisinden çıkardığı işçilerden oluştu.

Geldiğimiz noktada İSPER heyetinin masadan kaçmasına neden olan şey ise hiç alışık olmadıkları şekilde toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde doğrudan işçilerle karşı karşıya gelmeleri, işçilerin itirazlarına maruz kalmaları oldu. Şimdiki durumda kanun gereği arabuluculuk başvurusunda bulunma ve arabuluculuk sürecine girmiş bulunmaktayız. TİS sürecinde eylemlilikler gerçekleştirdik; bunlar arabuluculuk sürecinde de devam edecek.

Gerçekleştirilen eylemlerin İSPER işçisinde ve kamuoyunda yarattığı etkiye ilişkin ne söylemek istersiniz?

İSPER işçisi dediğimiz aslında 696 sayılı KHK ile kadro vaadiyle kandırılan ancak halihazırda taşeron mantığıyla devam edilen İSKİ ve İGDAŞ işçileri. İşçiler bakımından şunları diyebiliriz aslında; burada yıllardır kurmuş olduğumuz temel örgütlenme basamaklarından birisi taşeron mantığına karşı bizlerin İSPER değil; İSKİ ve İGDAŞ işçileri olduğumuz üzerineydi ve özellikle bu eylemlerde doğrudan basın açıklamalarını işçi arkadaşlarımızın okuduğu metinlerde de yer aldı.

Bir diğer yandan yaşanan gerçeklik, bu işletmedeki işçilerin sosyolojik olarak bambaşka siyasal parti ve yönelimlerinin olmasına rağmen hedefin her zaman sermaye ve patrona yönelik olması gerektiğini de çok net bir şekilde öğretmiş olduğudur. Ne olursa olsun bir yandan seçim propagandası için belediye olarak sosyal yardımların altı kat artırıldığını söylerken diğer yandan konu İSPER işçisine geldiğinde 32 bin lira brüt ücret reva görülüyorsa işçiler de sınıf bilincinden yana tavrı almayı öğrenmiş oluyorlar. Sonuç olarak yaşadığımız ve önümüzde yer alan süreç İSPER işçileri bakımından

sermayeye karşı sınıf tavrının hayata geçirilmesi ve birlikte hareket etme, ortak hedef için birbirini ikna etme ve meşru ve militan hareket edebilme potansiyelini ortaya çıkarmış oldu. Kamuoyu bakımından ulusal kanallara kadar haklı taleplerimizin duyurulması ayrıca sahada bu işin devamlılığı bakımından teşvik edici oldu.

Bu eylemlerin uzun bir örgütlenme sürecinin ürünü olduğunu biliyoruz. Sürecin örgütlenme deneyimi açısından işçi ve emekçilere ne gibi dersler bıraktığını düşünüyorsunuz?

Aslına bakıldığında İSPER’de sendikamız adına üçüncü örgütlenme döneminin içinde olduğumuzu söyleyebilirim. Yaklaşık beş buçuk yıllık bu süreçte iki kere çeşitli hukuka aykırı müdahalelerle yetkinin ucundan dönmüş olsak da söylem ve taleplerimizde haklı olduğumuz konusunda bir birlik oluşturmuş olduk. Bu inanç ve inadın bir sonucu olarak içinden geçtiğimiz bu süreci yaşamış oluyoruz aslında; aslolan devamlılık diyebilirim.

Sendika bürokratları Çayırhan’da da işçileri yüzüstü bıraktı!

Ankara’nın Nallıhan ilçesindeki Çayırhan Termik Santrali ve Maden Sahası ihalesi tamamlandı. İhaleyi Akçadağ İnşaat Enerji Madencilik Anonim Şirketi kazandı. Bir yılda 120 milyon dolar kâr getiren santral, 20 milyar liraya haraç mezat satıldı. Akçadağ A.Ş. bu parayı isterse 72 ayda ödeyecek. Termik santrali ve maden sahasını ise 2060 yılına kadar tepe tepe kullanacak.

Türkiye Maden-İş ve TES-İŞ üyesi işçiler özelleştirmeye karşı mücadele ettiler. Çünkü özelleştirmenin işçiler için hak

kayıbı olduğunu, aynı zamanda sendikasızlık anlamına geldiğini biliyorlardı. Günler boyunca eylemler gerçekleştirdiler, yeri geldi kendilerini madene kapattılar, jandarma baskısına boyun eğmediler.

Onurlu maden işçileri geleceklerine, sendikal örgütlenmelerine sahip çıkarken, Maden-İş ve TES-İŞ ağaları işçilere sahip çıkmadılar. İşçilerin mücadelesini geriletmek için her şeyi yaptılar. İşçilerin basıncıyla “özelleştirmeye karşı direneceğiz” dediler, direnmediler. Bu sendika

ağaları sadece devletli olduklarını kanıtlamadılar. Çayırhan Termik Santrali ve Maden Sahası’nın özelleştirilmesine yol vererek, kapitalistlerin hizmetkârı olduklarını da ispatladılar.

Türkiye Maden-İş ve TES-İŞ bu tavırlarıyla ihanetçi çizgilerine yeni bir halka eklediler.

Sendika bürokratlarının bu ihaneti ilk değil. Geçmiş dönemlerde de işçilerin direncine rağmen pek çok kamu kurumunun özelleştirilmesinde sendika bürokratlarının işbirlikçi-ihanetçi tutumlarının özel payı var.

Çayırhan’da boyun eğenler maden işçileri değildir. Boyun eğenler vicdanları ve cüzdanlarıyla, koltukları ve dostluklarıyla varlığını ve geleceğini egemen sınıflara bağlayan sendika ağalarıdır. İhanetin kapkara utancıyla onurlarını ayaklar altına serenlerdir.

Maden işçileri, sadece kapitalistlerin değil onların sınıf içindeki ajanları olan sendika ağalarının da bir “umut” olamayacağını gördüler. Maden işçileri umudu ancak kendi elleriyle büyütebilirler.

Günümüz Dehaklarına karşı Demirci Kawa'nın çekici ellerimizde! Newroz Piroz be!

Bin yıllardır Ortadoğu'nun birçok ülkesinde kutlanan Newroz, Anadolu'dan ön Asya'ya ezilenlerin zalimlere karşı başkaldırısının simgesidir.

Newroz üzerine birçok efsane var. En kabul göreni ise zalim hükümdar Dehak'a karşı bir demirci ustası olan Kawa'nın verdiği mücadeleyi anlatıyor. Efsaneye göre zalim kral Dehak ölümcül bir hastalığa yakalanır. Yaşammasının yolu taze insan beyni yemesidir. Ve Dehak kendi yaşamını kurtarmak için çocukları öldürtüp beyinlerini yemeye başlar. Sıra demirci ustası Kawa'nın çocuklarına geldiğinde, Kawa bu zulme karşı isyan eder. Zalim Dehak'ı öldürerek tüm ezilenleri ve köleleri özgürleştirir. Bunu duyurmak için dört bir yanda ateşler yakılır.

Newroz ateşi egemenlere karşı ezilenlerin mücadelesinin sembolü olur. Dehak demirci Kawa'nın çekiciyle can verir ama Dehaklar bitmek tükenmek bilmez...

Bugünün Dehakları fabrikalarda her gün alınterimizi sömürenler, bizi yoksulluğa, açlığa, sefalet mahkûm edenlerdir. Buna karşı mücadelemizi engellemek için her türlü demokratik hakkımızı gasp

edenlerdir. Bu Dehaklar doğamızı para uğruna talan ederler. Bizi ırk, din, milliyet olarak bölmeye çalışırlar. Kâh azgın bir milliyetçi olurlar kâh barış timsali kılığına bürünürler. Tüm dünyayı kan ve gözyaşı içinde boğma pahasına savaşlar çıkarırlar, kendi çıkarları için katliamlar yaparlar. Sonra da barıştan, demokrasiden söz ederler.

Bugünün Dehakları emperyalistler, kapitalistler ve onların hizmetinde olan iktidarlardır. Yüz yıllardır süren düzenleri artık hastadır ve ölümü beklemektedir. Tıpkı zalim Dehak'ın yaşamak için taze beyinle beslenmesi gibi, bu sistem de bizim kanımız ve canımızla beslenmektedir.

Gün, insanlığa baskı, zulüm ve sömürü dışında verecek bir şeyi kalmayan bu düzeni alt etme, bunun için birleşme ve mücadele etme günüdür.

Newroz yeni başlangıçları, karanlıktan aydınlığa çıkışı simgeler. Eşitlik ve özgürlük için, gündüzlerinde sömürilmeyen, gecelerinde aç yatılmayan bir dünya için ayağa kalkalım. Yeni ve güçlü başlangıçlar için tüm halklarımızın Newroz bayramı kutlu olsun!

Newroz Piroz be!

Kürt sorunu, çözüm ve çözümsüzlük...

AKP-MHP iktidarı bir yandan sömürü politikalarına hız verirken, öte yandan baskı sopasını tüm toplumun sırtına indirmeye devam ediyor. Hal böyleyken, bu durumla tezat bir biçimde ülkenin, dahası Ortadoğu coğrafyasının en önemli sorunlarından biri olan Kürt sorununda çözüm aşamasına gelindiği söylemleri ortalığı kaplamış bulunuyor.

İktidar ile İmralı arasında kapalı kapılar ardında yürütülen sürecin ayrıntılarını hâlâ bilmiyoruz. Ne tür pazarlıkların yapıldığı, Abdullah Öcalan'ın hangi talepler karşılığında iktidarla anlaştığı, bundan sonra ne tür adımların atılacağı vb. konulardaki belirsizlikler sürüyor.

İktidarın iki ortağı bir rol paylaşımı ve önden kurgulanmış bir plan dahilinde davranıyor. MHP halen sorunun çözümüne dair umutları canlı tutan söylemler kullanırken, Erdoğan ise soruna dönüşebilecek beklentilere daha baştan set çekiyor. Ayları bulan bir pazarlığın ürünü olarak şekillendiği anlaşılan Öcalan'ın mektubu ise, sorunun çözümü için Türk sermaye devletiyle bütünleşmek dışında bir önerme ortaya koymuyor.

Gelişmeler gösteriyor ki, adı konulmamış bu süreç Kürt sorununun çözümüne dair gerçek bir niyet taşımıyor. Aksine iç politik hesaplar ile Ortadoğu'da değişen dengeler üzerinden kendine daha geniş bir inisiyatif alanı yaratmak isteyen iktidarın bir gelecek kurgusuna dayanıyor.

Öcalan'ın Bahçeli tarafından selamlanan, emperyalist güçler tarafından memnuniyetle karşılanan mektubu ise, çok sınırlı bazı kazanımlar karşılığında iktidara önemli destekler vaat ediyor ve Kürt

halkının bütün bir mücadele birikimini yok sayıyor.

Bu tabloda, Kürt sorununun ne olduğu, nereden kaynaklandığı ve gerçek bir çözüme nasıl kavuşacağı soruları ortada kalıyor. Milyonlarca Türk emekçisinin düşündüğünün aksine, Kürt sorunu bir "terör sorunu" değildir. Türk egemen sınıflarının Kürtlerin ulusal kimliğini inkâr etmesinden ve buna dayalı taleplerini baskı ve zorbalıkla ezmeye kalkmasından kaynaklı siyasal bir sorundur.

Kendi çıkarlarını tüm toplumun çıkarıymış gibi gösteren burjuvazi, Türk emekçi kitlelerini bu inkâr ve baskı politikalarının beka sorunu olduğu yalanı ile zehirlemiştir. Böylece Kürt emekçilerinin son derece meşru olan ulusal hak eşitliği temelli taleplerine Türk emekçilerinin çoğunu düşmanlaştırmayı başarmıştır. Bu durum Kürt halk kitlelerinde derin bir güvensizliğe, bunun kaçınılmaz olarak beslediği ezilen ulus milliyetçiliğine yol açmıştır. Derinlere kök salmış önyargılardan, düşmanlıklardan ve güvensizliklerden arınmanın, bütünleşip kaynaşmanın, dolayısıyla Kürt ve Türk emekçileri arasındaki kardeşliği yeniden kurmanın yolu, tam da egemen sınıflara ve onların siyasi temsilcilerine karşı mücadeleden geçiyor.

Kürt sorunu ancak iki ulusun tam eşitliğine ve gönüllü birliğine dayalı bir zeminde çözülebilir. Böylesi bir çözüm iki halktan emekçilerin ortak mücadelesi ve devrimci birlikteliğinin ürünü olabilir. 100 yıldır uğraşılan ama son 40 yıldır bunaltan bu soruna burjuva sınıf düzeninin herhangi bir çözümü yoktur. Yeni sürecin bugün ileri sürdüğü argümanlar, bu gerçeğin yeniden ilanından öte bir anlam taşımamaktadır.

Başpınar'da mücadele sürüyor!

Antep Başpınar Organize Sanayi Bölgesi'nde patronların sefalet dayatmalarına karşı işçilerin dalga dalga yayılan direnişi karşısında patronların imdadına devlet yetişmişti. Valilik eylem yasağı kararı almış ve BİRTEK-SEN başkanı Mehmet Türkmen tutuklanmıştı. Antep'te baskı ve yasaklara rağmen işçilerin hak alma mücadelesi devam ediyor.

Grand Halı'da işçiler polis müdahalesine, işten atılma tehditlerine karşı mücadeleyi sürdürdüler ve taleplerini elde ettiler.

Durkar Halı'da ise direnişin ikinci gününde işçilerin direnişi

kazanımla sonuçlandı. BİRTEK-SEN tarafından yapılan açıklamaya göre *"Hiçbir işçi işten atılmayacak. Dışarıda geçen günlerin yevmiyesi kesilmeyecek. Ücretlerde düzenleme yapılacaktır."*

Sebat Halı'da 4 Mart'ta sefalet zammına karşı başlayan direniş, alınan ücret zammı ile sona erdi.

Bellatex Halı'da işçiler sefalet zammına karşı 5 Mart günü eylem yaptı.

Gür İplik ve Alka Polyester işçileri sefalet zammı dayatmasına ve ücretlerinin ödenmemesine karşı 7 Mart iş bıraktı. Gür İplik işçilerinin direnişi sürüyor.

İnşaat işçileri direniyor!

Söz Konfeksiyon patronu Mehmet Fatih Akın'ın villasını yapan inşaat işçilerinin, karşılanmayan haklarını almak için 26 Şubat'ta başlattıkları direniş sürüyor.

Yapı Yol-İş Sendikası üyesi olan işçiler direnişlerinin sekizinci gününde (5 Mart) LC Waikiki Genel müdürlüğü önünde eylem yaptı. LC Waikiki Genel Müdürlüğü'ne Söz Konfeksiyon ile ticareti kesmesi uyarısında bulunan işçiler, LC Waikiki yetkilileriyle görüşme yapmak için içeriye girmek isteyince zor kullanılarak dışarı çıkarıldı.

İşçiler 10 Mart'ta patron Mehmet

Fatih Akın ile görüşme talep ettiler. Taleplerinin reddedilmesi sonrası konfeksiyon kapısında oturma eylemine başlayan işçilere polis saldırdı. Polis saldırısına tepki gösteren inşaat işçileri çatıya çıkarak eylemlerini sürdürdü.

İşçiler, eylemlerinin 15. gününde haklarını gasp eden Mehmet Fatih Akın'ın ortağı olduğu, Bursa İnegöl'deki Özel Cihangir Hastanesi önünde eylem yaptı. İşçiler hastane patronunun saldırı ve tehdidine uğradı.

İnşaat işçileri haklarını almak için eylemlerine devam ediyor.

Sınıf hareketinden kısa kısa...

Tezcan Galvaniz'de toplu sözleşme görüşmelerinde işçilerin yüzde 80 zam talebine karşı patronun yüzde 8 zam teklifi üzerine Özçelik-İş üyesi işçiler 11 Mart günü greve çıktı.

Sendikal hakları için mücadele eden Lezita, Yolbulan, Kaynak Tekniği ve Temel Conta işçilerinin grevleri sürüyor.

Teksif üyesi TKİS Perde ve Digel Tekstil işçilerinin direnişleri devam ediyor.

Çağrı-İş Sendikası üyesi Telus işçisi Hasan Hüseyin Yavuz baskı ve tehditlere rağmen sendikal hakları için bir ayı aşkındır direniyor.

Belediye işçilerinin eylemleri sürüyor. Altındağ Belediyesi'nin Hizmet-İş üyesi 14 işçi işten çıkarması üzerine 6 Mart günü belediye önünde eylem yapıldı. Şişli ve Narlidere Belediyesi işçileri ödenmeyen ücretleri için eylem yaparken, Maltepe Belediyesi işçileri, geriye dönük alacaklarının ödenmemesi nedeniyle 4 Mart günü bir günlük iş durdurma eylemi gerçekleştirdi. Bayraklı Belediyesi'nde işten çıkarılan Pınar Özkan işe geri dönüş talebiyle eylemlerine devam ediyor.

Ankara'da PTT işçileri, özlük haklarının gasp edilmesi ve düşük ücretlere karşı kadro talebiyle 7 Mart günü iş bıraktı.

Pamukkale Üniversitesi Hastanesi sağlık emekçileri 6 Mart günü talepleri için bir saatlik iş bırakma eylemi gerçekleştirdi.

Ücretlerini ve tazminatlarını alamayan KFC ve Pizza Hut işçileri 6 Mart günü İstanbul ve Ankara'da eylem yaptı.

TİS sürecinde olan Amasya Erkur Et Entegre işçileri talepleri için 6 Mart'ta fabrika önünde eylemdeydi.

Her salı Kadıköy'de eylem yapan taşeron belediye işçileri, 4 Mart günü yaptıkları eylemde BİRTEK-SEN Genel Başkanı Mehmet Türkmen'le dayanışma çağrısını yükseltti.

Niğde Ulukışla'da Nartaş maden işletmesinden 150 taşeron işçinin işten çıkarılması üzerine işçiler 2 Mart günü eylem yaptı.

Niğde Bor OSB'de bulunan Has Cevher işçileri, maaşlarına yapılan düşük zam nedeniyle 5 Mart günü üretimi durdurdu.

Sağlık emekçilerinin "Vergide adalet" talebiyle ASM'lerin önünde gerçekleştirdikleri eylemler 50. haftayı geride bıraktı.

3 Mart İş Cinayetleriyle Mücadele Günü'nde İşçi Emekçi Birliği Kadıköy Süreyya Operası önünde basın açıklaması gerçekleştirdi.

Kuzey Star Tersanesi'nde direniş!

İstanbul Tuzla'da bulunan Kuzey Star Tersanesi'nde çalışan Limter-İş Sendikası üyesi 16 işçi ücret alacakları, kıdem, ihbar tazminatları ve yıllık izinlerinin ödenmesi talebiyle 5 Mart'ta tersane önünde direnişe başladı.

Direnişin 9. gününde 4 işçi kule vincini işgal etti. Kuzey Star Tersanesi işçilerinin direnişi ile ilgili gazetemize bilgi veren Limter-İş Sendikası Genel Başkanı Kamber Saygılı şunları söyledi:

“Kuzey Star Tersanesindeki durum, tersanelerin genelini ilgilendiriyor. Kuzey Star'da işçi arkadaşlarımızın aralık ayından bu yana ücret hakları verilmemiş. Direnişimizin 8. gününde ücretlerini zorla verdiler. Bu arkadaşlarımızın aynı zamanda kıdem, ihbar ve yıllık izin hakları söz konusu.

Tersanedeki arkadaşlarımız taşeronlar tarafından alıştırılmış, siz yevmiyeci işçisiniz, sizin kıdeminiz, ihbarınız, yıllık izniniz yok... Burada birkaç tersanede de işçi arkadaşlarımızın kıdemlerini, ihbarlarını, yıllık izinlerini almıştık.

Önümüzdeki günlerde bu tarz durumlar çoğalacak, işçi kıyımları olacak. Tersane patronları işçilerin kıdemini, ihbarını, sigortalarını, yıllık izinlerini aldıkları ücret üzerinden ödersek burada taşeronluk sistemi fiilen ortadan kalkar diye düşünüyorlar. Dolayısıyla burada ortak bir şekilde bu direnişimize karşı tavır takınıyorlar. Aynı zamanda işçi arkadaşlarımıza sendikadan ayrılmaları konusunda baskı yapıyorlar.

16 işçi arkadaşımız var. 4 işçi arkadaşımız 9. günde kule vincini işgale ettiler. Orada direnişlerini devam ettiriyorlar. İşçi arkadaşlarımız hakları hesaplarına yatana kadar direnişi sürdürecektir. Biz de burada direnişi sürdürüyoruz.

Emekçi kamuoyuna, sendikalara, emekten yana yapılara çağırımız şudur: Bu direniş bizim açımızdan çok önemli. Bugün 9. gündeyiz (13 Mart). Tüm emek dostlarımızı direnişimizle dayanışmaya çağırıyoruz. Dayanışmayla kazanacağımıza inanıyoruz.”

İzmir'de tütün işçileri grevde!

İzmir'de tütün işçileri Sünel Tütün, Oryantal Tütün ve TTL Tütün fabrikasında grevlerini sürdürüyor.

Tekgıda-İş Sendikası üyesi Sunel Tütün işçilerinin 27 Şubat'ta, Oryantal Tütün işçilerinin 28 Şubat'ta başlattıkları grevin ardından TTL Tütün fabrikasında çalışan işçiler de 3 Mart günü greve çıktı. TTL Tütün'de 209'u kadın 211 işçi mevsimlik olarak çalışıyor. Kadın işçiler yılın sadece üç-dört ayı çalışıyor.

İşçiler güvencesiz ve düşük ücretlerle çalışmaya mahkûm ediliyor.

TTL Tütün'ün sahibi Ömer Celal Umur, Ege Tütün İhracatçıları Birliği'nin yönetim kurulu başkanı. Oryantal Tütün'ün sahibi ise aynı zamanda İzmir Ticaret Odası Başkanı. Devasa kârlar elde eden kapitalistler işçilere sefalet koşullarını dayatıyorlar.

İzmir'de üç tütün fabrikasında çalışan binin üzerinde işçi hakları için mücadele ediyor.

Baskılar, gözaltılar ve tutuklamalar yıldırıamaz!

AKP iktidarı toplumun değişik kesimlerine yönelik saldırılarını hız kesmeden sürdürüyor. Ekonomik ve siyasal krizin derinleşmesiyle birlikte, devletin tüm kurumları işçi ve emekçiler üzerinde baskı aracı olarak kullanılıyor. Demokratik hak ve özgürlükler kısıtlanıyor, basın özgürlüğü ayaklar altına alınıyor. Toplumda korku yaratmak amacıyla baskı ve terör her geçen gün tırmandırılıyor. Her gün yeni gözaltılar gerçekleştiriliyor, keyfi tutuklamalarla sesini yükselten herkes susturulmaya çalışılıyor.

Sermaye iktidarının korkusu elbette boşuna değil. Toplumda ekonomik ve sosyal sorunlara karşı öfke ve tepki her geçen gün artıyor. İktidar yaşanabilecek toplumsal patlamaların önünü kesmek için en ufak bir hareketlilik karşısında bile her türlü zorbalığı sergiliyor. İşçi sınıfının örgütlenmesini engellemek için mücadeleyi sürdüren ve boyun eğmeyen sendikaları susturmaya çalışıyor.

Son olarak İnşaat-İş Örgütlenme Sekreteri Deniz Gider, Tek Yol Plus kapitalistinin şikâyeti üzerine hukuksuz bir şekilde tutuklandı. Gider, beş günlük tutukluluğun ardından denetimli olarak serbest bırakıldı. Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası Genel Başkan Yardımcısı Fatma Alökmen, Aydın Savcılığı'nın uydurma gerekçeleriyle 29 Kasım'dan bu yana tutuklu. Antep Başpınar bölgesinde sefalet ücreti dayatmalarına karşı gerçekleştirilen iş durdurma eylemlerinde etkin bir rol oynayan BİRTEK-SEN Genel Başkanı Mehmet Türkmen de saldırıların hedefi oldu. Antep kapitalistlerinin talepleri doğrultusunda sendika binasında toplantı halindeyken gözaltına alındı ve tutuklandı. Yanı sıra, DİSK ve KESK yöneticileri ile üyeleri de hukuksuz bir şekilde tutuklandılar.

İşbirlikçi sendika ağaları işçi sınıfının her geçen gün derinleşen sorunları karşısında üç maymunu

oyunuyorlar. Bağımsız ve iktidarın güdümünde olmayı reddeden muhalif sendikalar ise, krizin faturasına ve baskıcı politikalara karşı işçi sınıfının insanca yaşam ve sendikal hak mücadelesini yükseltmeye çalışıyorlar. Sermaye iktidarının saldırı politikalarına boyun eğmedikleri, kapitalistlerle uzlaşmadıkları için iktidarın hedefi haline geliyorlar. Siyasi iktidar, sendikal örgütlülüklere saldırarak, mücadelenin öncülerini yargılayıp tutuklayarak işçi sınıfını örgütsüz ve savunmasız bırakmak istiyor. Son süreçte ilerici-muhalif sendikacılara yönelen sistemli saldırıların temel hedefi bu. Her geçen gün derinleşen kriz karşısında işçi sınıfının büyüyen öfke ve tepkisini dizginlemek için öncülerini ezmek ve sindirmeye çalışmak!

Sendikaları zapturapt altına almaya çalışan iktidara, iktidarın hizmette sınır tanımadığı kapitalistlere ve sermayenin aparatına dönüşmüş sendika ağalarının işbirlikçi-uzlaşmacı politikalarına karşı kazanmak için tutmamız gereken yol, fiili meşru mücadeleyi daha da yükseltmektir! Ve bu mücadeleyi, sermaye devletinin şiddetine, yargının işçi sınıfının tepesinde sopa olarak kullanılmasına karşı demokratik hak ve özgürlükler mücadelesiyle bir arada yürütmektir!

Bugün yapmamız gereken, iktidarın korkularını gerçeğe dönüştürmektir. Haklarımız ve özgürlüklerimiz için mücadeleyi yükseltmek ve sınıf kavgasında yerimizi almaktır. Aynı zamanda sendikal örgütlülüklerimize ve bu mücadelenin öncülerine sahip çıkmak ve dayanışmayı büyütmektir.

Baskılar, gözaltılar ve tutuklamalar işçi sınıfının mücadelesini engelleyemez!

Direnen işçilerin ve mücadeleci sendikacıların yanındayız!

DEV TEKSTİL İstanbul Temsilcisi
Okan Karaçam

Emeğin kurtuluşu kavgasını büyütelim

Mehmet Şimşek eliyle yürütülen IMF'siz IMF programının daha da derinleştirdiği yıkımın faturasını işçi sınıfı ve emekçi milyonlar ödemeye devam ediyor. Sözde enflasyonu kontrol altına almak adına uygulanan politikalarla birlikte yoksulluk katmerleniyor, sefalet derinleşiyor.

DİSK-AR'ın yayınladığı araştırmaya göre, sadece iki ayda asgari ücrette net 1640 TL kayıp yaşandı. Bu iki ayda emek gelirlerinde enflasyon nedeniyle yaşanan toplam kayıp 101 milyar TL oldu. En düşük emekli aylığında bile aylık 1000 TL'nin üzerinde kayıp yaşandı. Ama AKP şefi kalkmış tüm yüzüzlüğüyle emekli bayram ikramiyesine yapılan 1000 TL zammı anlatıyor. Yapılan zammın yetersiz olduğunu söyleyenleri *"Daha ne istiyorsunuz!"* diyerek azarlıyor.

Her geçen gün büyüyen faturayı işçi ve emekçilerin sırtına yüklüyorlar. Çayırhan'da, Çayırılı'da yaptıkları gibi kapitalistlerin önüne yeni peşkeş planları sunuyorlar. Ama yine de ekonomideki kötü gidişe son verebilmiş değiller. Uyguladıkları politikaların "başarılı" sonuçlar verdiğini iddia eden Mehmet Şimşek, bir yandan da dış ticaret açığının artarak devam etmesinden yakınıyor.

Ne düşük ücret politikaları, ne döviz baskılamaları, ne de Orta Vadeli Program'da ilan ettikleri yeni saldırı planları onları kurtarmaya yetiyor. Çünkü kurtarmaya çalıştıkları kapitalist sömürü düzeni baştan aşağı çürümüş ve kokuşmuş bir düzen. Onlar bu köhne düzeni kurtarmayı başaramazlar. Tek yapabilecekleri, kendi saltanatlarını devam ettirebilmek için bu insanlık dışı düzenin ömrünü uzatmaktır. Ve bunu da ancak ve ancak işçi sınıfının ve emekçi milyonların açlığı, sefaleti ve yoksunluğu sayesinde başarabilirler.

Faturayı kestikleri, yoksulluğunu derinleştirdikleri, sefaletle mahkûm ettikleri işçi sınıfı ve emekçi milyonlar ise huzursuz. Fabrikalarda, işyerlerinde, çarşıda, pazarda yaşanan ekonomik yıkımın tablosu tartışılmaya devam ediyor. İçinde bulunduğu koşullardan memnun tek bir insan yok. Ama sanki, işçi sınıfının şairi Nazım Hikmet'in "Büyük insanlık"ı, "Akrep gibisin"de söylediği gibi sürüye katılmış, sıranın kendisine gelmesini bekliyor...

Ya da uzaktan bakıldığında böyle görülen, oturdukları koltuklarda tam da bu yanıltıcı görüntü sayesinde sefa sürenlerin görmek istediği tablo bu... Yaşadıklarını kader kabul etmiş, sessizce sıranın kendisine gelmesini bekleyen milyonlar!..

Ama biz, işçi sınıfının içine itildiği bu sefalet koşullarına mahkûm olmadığını, fabrikalarda ve işyerlerinde sayısız işçinin bu koşulları değiştirme arayışı ve çabası içinde olduğunu biliyoruz.

Haftalardır, Başpınar'da tekstil işçileri açıklanan zam oranlarına karşı "insanca yaşamaya yeten bir ücret" için mücadele ediyor, seslerini yükseltiyorlar. Kapitalistler önce görmezden geldiler tekstil işçilerinin bu beklentisini. Baktılar ki iş bırakma eylemleri fabrika fabrika yayılıyor, devleti de arkalarına alarak eylemleri yasaklattılar, sendika başkanını tutuklattılar. Ama yine de tüm engelleme girişimlerine rağmen fabrika fabrika direniyor tekstil işçileri Başpınar'da. Bugünün koşullarında eksik ve yetersiz belki... Ama haklarını aramaya devam ediyor tekstil işçileri...

Gebze'de metal işçisi, Tuzla'da tersane işçisi, Adıyaman'da inşaat işçisi, Çayırhan'da maden işçisi, İzmir'de tütün işçisi direniyor... Yeri geliyor sendikasıyla greve çıkıyor, yeri geliyor uğradığı haksızlığın karşısında fiili direnişler ile kapitalistlere meydan okuyor. Yine eksik ve yetersiz belki ama direniyor işçi sınıfı...

Ve ülkenin dört bir yanında, fabrikalarda, işyerlerinde uğradığı

Tam 136 yıldır dünyanın dört bir yanında meydanlarda tek yürek, tek yumruk oluyor işçi sınıfı. Her yıl olduğu gibi bu yıl da dünyanın dört bir yanında meydanları dolduracak, örgütlü gücümüzle kapitalist sömürü düzeninin karşısına dikileceğiz. Faturasını işçi sınıfına ve emekçi milyonlara kestikleri krizin bedelini sömürü, yağma ve talan düzeninin sahiplerine ödetmek konusundaki kararlılığımızı haykıracağız. Ve oradan aldığımız güçle fabrika fabrika, işyeri işyeri, havza havza emeğin kurtuluşu kavgasını büyütmeye devam edeceğiz.

im!

haksızlıklar karşısında nasıl hakkını arayabileceğini, nasıl sendikalaşabileceğini, üye olduğu sendikanın hakkını yeterince arayıp aramadığını tartışıyor işçi sınıfı. Halen eksik ve yetersiz, ama kendisine bir çıkış yolu arıyor...

Zaten başka bir şansı da yok işçi sınıfının. Kapitalist sömürü düzeni her gün yeni krizler içinde debelenip dururken, bu krizlerin faturasını ödemeyi kabul etme, sessizce sineye çekme gibi bir lüksü yok. Zira, o fatura onun yaşamından, çocuklarının geleceğinden başka bir şey değil...

Bu yüzden de hakkını aramaya, direnmeye, mücadele etmeye devam ediyor ve edecek işçi sınıfı. Ve bu mücadeleler içinde eksiklik ve yetersizliklerini aşarak gerçek bir sınıf haline gelecek. Mücadelenin içinde öğrenirken geçmiş mücadele deneyimlerine bakacak, oralardan öğrenecek, dersler çıkartacak ve daha fazlasını yapacak.

O dersin en önemli başlığı ise bir sınıf olma bilinci, iradesi ve kararlılığı olacak. Çünkü teker teker kapitalistlerin kullanıp atacağı birer makine parçası, birer kâğıt mendil olan işçiler ancak bir sınıf olarak davrandıkları zaman kaderlerini kendi ellerine alabilirler. Ancak bir sınıf olarak davrandıklarında kendilerine ödetilmeye çalışılan

krizin faturasını reddedebilir, faturayı kapitalistlere ödeatabilirler.

Bu yüzden tek tek işyerlerinde verilen ve her biri fazlasıyla anlamlı olan mücadelelerin sınıf kavgasının birer cephesi olduğunu akıldan çıkarmamak gerekiyor. Kapitalistler, işçilerin en sıradan hak taleplerine bile bu bilinçle yaklaşıyorken, işçi sınıfı da daha yüksek bir ücret, insanca çalışma koşulları taleplerinin o sınıf kavgasının bir parçası olduğunu unutmamalı hiçbir zaman. Ve çoğu zaman birbirinden habersiz, ayrı kanallarda verilen mücadelelerin tek bir potada eridiğinde nasıl bir güç açığa çıkarabileceğinin farkında olmalı.

İşte o gücün en önemli göstergelerinden biri 1 Mayıslar... Tam 136 yıldır dünyanın dört bir yanında meydanlarda tek yürek, tek yumruk oluyor işçi sınıfı. Her yıl olduğu gibi bu yıl da dünyanın dört bir yanında meydanları dolduracak, örgütlü gücümüzle kapitalist sömürü düzeninin karşısına dikileceğiz. Faturasını işçi sınıfına ve emekçi milyonlara kestikleri krizin bedelini sömürü, yağma ve talan düzeninin sahiplerine ödetmek konusundaki kararlılığımızı haykıracağız. Ve oradan aldığımız güçle fabrika fabrika, işyeri işyeri, havza havza emeğin kurtuluşu kavgasını büyüttmeye devam edeceğiz.

Greif işçilerinin “direniş manifestosu” yol gösteriyor!

(...)

Dayanışmanın büyük gücünü arkamıza aldık, yüzlerce işçinin katıldığı ve söz-karar hakkına sahip olduğu gerçek bir demokrasi ile büyük bir mücadele gücü ve enerjisi yarattık. Öyle ki iki ay boyunca yaptıklarımızı, işçi aidatlarıyla büyük servetlerin üzerinde oturan pek çok sendikanın yapamayacağına eminiz.

İşte bunu yarattığımız gerçek işçi demokrasisine borçluyuz. Yüzlerce işçinin dahil olduğu bu demokrasinin direnişimizin en büyük kazanımlarının başında olduğunu düşünüyoruz. İşçilerin söz ve karar hakkına sahip olduğu, ürettikleri gibi yönettikleri, sözde değil gerçekte bir işçi demokrasisi örneği idi bu.

(...)

Sadece tek bir patronla değil, gerçekte Amerikan emperyalizmi ve onunla tam bir iş birliği içerisindeki sermaye sınıfı ve devletiyle mücadele ettik. Bu güçler Greif patronunun arkasında birleşti ve bize karşı tam bir cephe oluşturdular. Şubat ayı içerisinde Greif CEO'sunun Türkiye'ye gelerek ekonomi bakanı Nihat Zeybekçi ile görüşmelerinde, ekonomi bakanı bu direnişi bitirmek için ellerinden geleni yapacaklarını söylemişti. Karşımızda emperyalizmin ve onların işbirlikçilerinin aklını, enerjisini ve gücünü gördük. Bunlar gerçekte son derece makul olan taleplerimizi karşılamak yerine, eylemimiz işçi sınıfına örnek olmasın, sömürü düzenlerinde

bir gedik açılmasın, taşeronluk sistemi çökmesin diye bizi ezmeye yöneldiler.

(...)

İşte bu koşullarda sonuna kadar, gücümüzün son damlasına kadar direndik. Belki baştan koyduğumuz hedeflerimize ulaşamadık, ama yine de dediğimizi yaptık. Ya taleplerimizi kabul edecekler ya da kapatıp gidecekler dedik. Taleplerimizi kabul etmediler, ama tabelalarını indirmek, fabrikayı kapalı tutmak zorunda kaldılar. Direnme iradesini gösterenlerin tazminatlarını vermeyerek cezalandırmaya kalktılar, ama direnişimiz onlara geri adım attırdı ve haklarımızı söküp aldı.

Başımız dik, vicdanımız rahat, gururlu ve mutluyuz. Çünkü on yıllar boyu işçi sınıfımıza giydirilen deli gömleğini yırtıp attık. Yasalcı-icazetçi bürokratların saltanatını sarstık. Sömürü cehenneminden bir çıkış yolunun olduğunu gösterdik. Yeni bir mücadele geleneği, kültürü ve değerler sisteminin ilk taşlarını döşedik. Yeni bir yol açtık.

(...)

Artık her bakımdan da daha güçlüyüz. Sınıfımız adına büyük mücadele değerleri yarattık, çetin bir mücadele içerisinde büyük deneyimler kazandık, bu mücadele içerisinde yetişmiş ve kaynaşmış işçiler olarak çıktık. Bunun için bugüne kadar yaptıklarımızı başlangıç sayıyoruz ve mücadelemize devam edeceğimizi ilan ediyoruz.

Suriye'yi IŞİD artıklarına teslim ettiler!

Son günlerde Suriye'nin sahil kentlerinde dehşet verici katliamlar gerçekleştirildi. HTŞ'nin başını çektiği cihatçı-faşist sürüler silahsız, savunmasız sivillere karşı süreklilikli avı yürüttüler. Kurşuna dizerek, kafa keserek, işkence yaparak, yakarak insani değerlerden ne denli yoksun olduklarını ortaya serdiler. Çoğunluğu genç erkekler olmak üzere kadınlar, çocuklar, yaşlılar acımasızca katledildiler. Savunmasız insanların evleri yağmalandı, köyleri, mahalleleri ateşe verildi.

Bu insanlık düşmanları insanları katletmekle yetinmediler, iğrenç tehditler savurdular, hakaret ve küfürler ettiler. Onur kırıcı duruma düşürmek için hayvanlar gibi yürütüp hayvan sesi çıkarmaya zorladılar. İnsanlar sadece Alevi oldukları için bu hunharca muameleye maruz kaldılar. Yaygınlığı azalsa da cihatçı faşistler insan kıyımını sürdürüyorlar.

Emperyalistlere, siyonistlere, AKP-MHP rejimine ve Körfez şeyhlerine sırtını dayayan cihatçılar yaptıklarını gizlemiyorlar. Video çekip sosyal medyada paylaşıyorlar.

Bir kısmı Suriyeli bir kısmı 80 farklı ülkeden devşirilen bu insan

kasapları, insanlığa karşı işledikleri suçları sergilemekten zevk alıyorlar. Sınır, ölçü, yasa, kural, ahlak tanımayan bu barbarların tüm yaptıkları emperyalist-kapitalist sistemin hanesine yazılıyor. Zira ABD'den Rusya'ya, İngiltere'den Avrupa Birliği üyelerine, Türkiye'den Suudi Arabistan'a, Katar'a, Mısır'a, Birleşik Arap Emirlikleri'ne kadar tüm devletler bu kıyımın baş sorumlusu olan Colani'nin arkasında duruyorlar. Cihatçı HTŞ rejimini suçlayan tek kelime etmiyorlar. Sadece, kıyımı planlayıp gerçekleştiren HTŞ'ye "sorumluları ortaya çıkarmak için soruşturma aç" dediler. Efendilerinden tüyoyu alan Colani de, dünya ile alay edercesine "tarafsız araştırma komisyonu" oluşturduğunu açıkladı. Yani Colani'nin başını çektiği soykırımcı şebeke kendi suçlarını araştırarak!

AKP-MHP iktidarı başta olmak üzere tüm gerici rejimler, cihatçı katillere silahlı saldırı düzenlenmesini "terör" olarak tanımlayıp kıyımın arkasına çıktılar. Oysa katliamla yüz yüze kalan bir halkın her tür araç ve yöntemle direnmesi tümüyle meşrudur. Zulüm ve zorbalığa maruz kalan

halklar ancak direnerek onurlarını koruyabilirler. Buna rağmen emperyalistler ile bölgedeki işbirlikçileri, özellikle de saray rejimi zulme başkaldırıları terörist ilan ederek, cihatçı canilere destek oluyorlar.

Yaşanan kıyımdan HTŞ kadar, başta AKP iktidarı olmak üzere bölgedeki işbirlikçi gerici rejimler, İsrail, ABD ve diğer batılı emperyalistler de sorumludurlar. Zira Suriye halklarının başına HTŞ gibi insanlık düşmanı çetelerden oluşan bir rejimi onlar bela ettiler.

Suriye etnik, dinsel ve mezhepsel farklılıklara rağmen halkların birlikte yaşayabildiği bir ülke idi. Bugün Suriye'yi IŞİD artıklarının eline teslim edenler, bu topraklarda yaşayan tüm insanlara tarifsiz kötülükler yapmışlardır. Zira insan kasabı cihatçılar, kendilerinden olmayanları kafir sayıyorlar. Ankara'daki saray rejimi de bunların en büyük destekçisi.

Bu gerici güçler karşısında halkların tek çıkış yolu, aralarına sokulan nifak tohumlarını çöpe atmak, kardeşliği pekiştirip emperyalizme, siyonizme ve onlara hizmet eden her türden din istismarcısına karşı birleşik mücadeleyi yükseltmektir.

Yaşanan kıyımdan HTŞ kadar, başta AKP iktidarı olmak üzere bölgedeki işbirlikçi gerici rejimler, İsrail, ABD ve diğer batılı emperyalistler de sorumludurlar. Zira Suriye halklarının başına HTŞ gibi insanlık düşmanı çetelerden oluşan bir rejimi onlar bela ettiler.

Kadınların eşitlik ve özgürlük mücadelesi

8 Mart alanlarında büyüyor!

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde ülkenin dört bir yanında kadınlar sömürüye, baskıya ve şiddete karşı alanlara çıktılar. Yasaklara rağmen mücadele kararlılıklarını gösterdiler.

Gerçekleşen eylemlerde ekonomik krizin kadınlar üzerinde yarattığı yıkım, yoksulluğun artması, güvencesiz çalışmasının yaygınlaşması öne çıktı. Eylemlerde kadın işçilerin direnişleri selamlanırken, Temel Conta, DIGEL Tekstil, Sunel Tütün işçileri de taleplerini miting alanlarına taşıdılar.

Yanı sıra 8 Mart eylemlerinde kadın cinayetlerinin, şiddetin ve ayrımcılığın daha da arttığı vurgulanırken, AKP iktidarının 2025 yılını "Aile yılı" ilan etmesine tepkiler yükseldi. Pek çok yerde kadınlar 2025 yılını "mücadele yılına" dönüştürme çağrılarını yükselttiler.

Eylemlerde Suriye'de Alevilere yönelik saldırılar da protesto edildi. Kürt illerinde gerçekleşen 8 Mart eylemlerinde ise barış talebinin yanı sıra kayımlara ve şiddete karşı talepler öne çıktı.

AKP iktidarı eliyle baskı ve terörün alabildiğine tırmandırıldığı bir dönemde 8 Mart eylemleri de baskı ve yasaklardan nasibini aldı. 23. Taksim Feminist Gece Yürüyüşü yasaklanırken, binlerce kadın Sıraselviler Caddesi'nde buluşarak yürüyüş yaptılar. Ankara'da ise kadınların yürüyüşünün engellenmesi üzerine kadınlar yolu keserek oturma eylemi gerçekleştirdiler.

Ankara, Kocaeli, İstanbul, Bursa gibi illerde LGBTİ'lerin bayraklarına ve konuşmalarına müdahale edildi.

Bu 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde de kadınlar baskı ve

yasaklara rağmen ülkenin dört bir yanında "eşit ve özgür bir yaşamı birlikte kuracağız" sloganlarını haykırdılar.

Gerçekleşen eylemlerin yanı sıra Birleşik Metal-İş, Petrol-İş, Tez Koop-İş, Teksif, Genel-İş vb. sendikalar fabrikalarda/işletmelerde ve sendika şubelerinde 8 Mart kutlamaları yaptılar.

DİSK'ten "kadın grevi"

DİSK "Atölyede, fabrikada, şantiyede, belediyede, hastanede, okulda, ofiste, tarlada, plazada, evde, sokakta... Kadınlar yaşamı durdurmak için grevdeyiz" dedi. 7 Mart "Kadın grevi" kapsamında İstanbul, Ankara ve İzmir başta olmak üzere bir dizi il ve ilçede basın açıklaması gerçekleştirildi.

Yeri geldiğinde 250 bini aşkın üyeye, 22 sendikaya sahip olmakla övünen DİSK yönetimi toplamda birkaç bin kadın işçinin katılımı ile eylemler gerçekleştirdi. Erkek işçilerin zaten başından sürecin dışında tutulduğu, bazı sendikaların "grev" kararından haberdar olmadığı, hatta bağlı sendikaların 8 Mart açıklamalarında "greve" yer bile vermediği bir "kadın grevi" gerçekleştirdi DİSK!

"Emek ve kadın mücadelesinin buluştuğu bir kavşakta yeni bir yol açmak" iddiasını taşıyan "kadın grevi" ile DİSK, emek mücadelesinin ve aynı zamanda kadın mücadelesinin birikimine yaslanmayı "hedefledi" ancak yine bu mücadelenin birikimlerini boşa düşürmekten başka bir şey yapmadı!

Direniş alanlarında 8 Mart coşkusu...

Hakları ve gelecekleri için direnen kadın işçiler direniş alanlarında 8 Mart buluşmaları gerçekleştirdiler.

Temel Conta'da direniş alanında gerçekleşen etkinlikte Birleşik Metal-İş Kadın Komisyonu adına yapılan konuşmada işçi kadınların direngenliği selamlandı. 8 Mart'ın mücadele tarihine dair yapılan

vurgular eşliğinde kadın işçilerin karşı karşıya kaldığı sorunlar ifade edildi. Örgütlenme ve mücadeleyi güçlendirme çağrısı yapıldı.

Konuşmaların ardından hep birlikte sloganlar atıldı, halaylar çekildi.

TKIS Blinds işçileri, devrimci kurumlar ve kadın

örgütlerinin katılımıyla buluşma gerçekleştirdi. Direniş alanında yapılan konuşmalarda 8 Mart'ın tarihi ve kadın işçilerin yaşadıkları sorunlar anlatıldı. TKIS perde işçisi kadınlar direniş süreçlerini paylaştı.

Tekgıda-İş Sendikası, **Sünel, OTP ve TTL tütün** işçilerinin grev alanlarında 6 Mart günü örgütlü olduğu işyerlerindeki kadın üyeleriyle birlikte buluşma gerçekleştirdi.

DİSK Tekstil sendikasına üye oldukları için işten atılan **Tekstil Yatırım Holding (TYH)** işçileri Akhisar'da bulunan fabrika önünde basın açıklaması yaptı. Açıklamada hakkını aradığı için bine yakın işçinin işsiz kaldığı hatırlatılarak 8 Mart'ın tarihine atfen "Bizim sesimizin duyulması için yanarak ölmemiz mi gerekiyor!" denildi.

“Faşizme İhtar Eylemi”...

İşçi sınıfı faşizmin karşısında!

1960’lı yıllar boyunca yükselen sınıf mücadelesi 15-16 Haziran 1970’de doruk noktasına ulaşmış, Türkiye işçi sınıfının sahip olduğu mücadele potansiyelini dosta düşmana göstermişti. 12 Mart faşizmi de bu yükselişi durdurmaya yetmedi. 1970’li yıllar boyunca yükselen toplumsal mücadelede işçi sınıfı bir kez daha sahnedeydi.

İşyeri direnişlerinin, kitlesel grevlerin gerçekleştiği bu dönemde işçi hareketinin önemli bir özelliği de politik bir karakter kazanmaya başlamasıydı. İşçi sınıfı toplumsal sorunlarda taraf oluyor, tutum alıyor, hatta yer yer toplumsal mücadele bileşenlerine öncülük yapıyordu. 1976 yılında gerçekleşen “DGM Direnişi”nin yanı sıra bu açıdan en önemli eylem 20 Mart 1978’de gerçekleşen “Faşizme İhtar Eylemi” oldu.

20 Mart “Faşizme İhtar Eylemi”, 16 Mart 1978’de İstanbul Üniversitesi’nde devrimci öğrencilere karşı gerçekleştirilen bombalı saldırı sonucunda 7 öğrencinin hayatını kaybetmesinin ardından gerçekleşti.

Katliamın ardından toplanan DİSK Yürütme Kurulu, 20 Mart 1978 günü iki saatlik iş bırakma kararı aldı ve eylem birliği çağrısı yaptı.

“İHTAR’ eylemi gerçekte faşizmin kaynaklandığı sömürü düzenine yöneliktir. Çünkü sömürü düzeni sürdükçe işçi sınıfının, emekçi halkımızın işsizlikten, pahalılıktan, yoksulluktan kurtulması söz konusu değildir. İşçi sınıfı tarihsel sorumluluğunun bilincinde olarak emekçi halkımızın kendisinden beklediği sesi fabrikalardan, tarlalardan yükseltmektedir.” açıklamasını yapan DİSK, üç gün içinde eylem çağrısı için 350 bin bildiri kullandı. TMMOB, TÖB-DER, TÜTED, TUMOD, TUMAS, TUM-DER, TUM ZERBANK-DER ve ÇHD’nin aralarında bulunduğu kurumlar eylem destek açıklaması yaptılar. Türk-İş Başkanı Halil Tunç ise eylemi ideolojik amaçlı olarak değerlendirerek karalama çabasına girdi.

20 Mart sabahı 51 ilde yüz binlerce kişi DİSK’in çağrısına yanıt verdi. İş bırakma eylemine sadece İstanbul’da 120 bin işçi katılmıştı. Özellikle maden, genel hizmetler, turizm, lastik ve gıda işkollarında üretim durmuş, yer yer elektrikler kesilmiş, otobüs seferleri durma noktasına gelmişti. TÖB-DER’li öğretmenler dersleri boykot ederek okulları terk ettiler. İstanbul Barosu’na üye avukatlar

Adliye binası önünde bir toplantı düzenleyerek duruşmalara girmediler. İzmir’de bir grup öğrenci ve işçi Tıp Fakültesi Hastanesi’ni işgal ederek giriş çıkışları engellediler. Ankara’da işçiler Ankara Belediyesi ve ODTÜ’ye ait araçları yol ortasına bırakarak trafiği iki saat felç ettiler. Türk-İş yönetiminin engelleme girişimlerine rağmen Türk-İş’e bağlı sendikaların yetkili olduğu işyerlerinde de iş bırakma eylemleri gerçekleştirildi.

Bir siyasal genel greve dönüşen “Faşizme İhtar Eylemi”nin etkisi, dönemin başbakanı Bülent Ecevit’in açıklamalarındaki saldırganlıktan da anlaşılıyordu. Eylemi yasa dışı ilan eden Ecevit, eylemi düzenleyenleri hükümete olan güveni sarsmaya çalışmakla suçluyor, hatta o dönem CHP ile DİSK arasındaki yakınlaşmaya üstü kapalı bir şekilde dikkat çekerek kimseye “diyet” borçları olmadığını vurguluyordu. Durumdan vazife çıkaran Türk-İş yöneticileri ise 15-16 Haziran Direnişi’nde de yaptıkları gibi, devletin yanında olduklarını açıklıyorlardı.

Eylemin ardından DİSK Yürütme Kurulu ise yaptığı açıklamada şunları söylüyordu: “Gerçek etkisini, faşist odakların ve

destekçilerinin tepkilerinden ölçtüğümüz 20 Mart “FAŞİZME İHTAR” eylemi, işçi sınıfının dünya görüşü olan sosyalizmden ışık almıştır. DİSK yöneticileri ve DİSK üyesi sendikaların yürütme kurulları olarak gerçek bir anti-faşist mücadelenin sosyalist dünya görüşü doğrultusunda kitlesel eylemlerle olacağına inanıyoruz. Bu konuda tarihsel deneyler, bizim inançlarımızı doğruluyor. Yine tarihsel deneylerden biliyoruz ki, sosyal demokrat görüş, faşizme karşı yeterli ve etkin bir mücadele veremez.”

Dönemin gazetelerinin eylem haberini “Grev mi, ihtilal provası mı?”, “Anarşi çıkmazı” gibi başlıklarla vermesi de elbette boşuna değildi. Zira tezgâhtan başını kaldırmamasını istedikleri işçiler faşizmin sömürü düzeninin devamı için devreye sokulan bir silah olduğu bilinci ile hareket etmişlerdi. Faşizme karşı mücadelenin ön safına geçerek, sömürü düzeninin sahiplerinin kirli hesaplarını alt üst etmişlerdi.

Faşizmin gemi aızıya aldığı bugünün Türkiye’sinde “Faşizme İhtar Eylemi”, işçi sınıfının önünde duran tarihsel ve zorlu görevler karşısında ne yapılması gerektiğini gösteriyor.

Zübük varsa sansür var!

“Toplumcu kültür-sanatı ve sanatçıları ehlileştirmek isteyen iktidar, sistemi teşhir eden, farklı bir bakış sunan her şeyi yasaklıyor. Çünkü sanat, gerçekleri farklı bir gözle anlatarak kimi zaman aydınlatıcı bir rol oynar, kimi zaman eleştiren yönüyle toplumu ilerletir. Kimi zaman da insanlık dışı uygulamalara karşı halkın sesi olur.”

Kendinden olmayanı yok etmek ya da ehlileştirmek isteyen tüm iktidarlar gibi AKP iktidarı da kültürün, sanatın ve edebiyatın kendi çıkarlarına uygun şekillenmesini istiyor. İktidar olmasından bugüne onlarca oyun, film, kitap, heykel, sergi sansüre takıldı. Her defasında toplumun ahlakı, kamu düzeni vb. söylemlerle aydınlatan, eleştiren, dünyaya farklı gözle bakan sanat eserleri engellenmek istendi.

Doğanın talanına karşı hazırlanan Kazdağı Ekofest, Kanun Hükümü’nde filmi, Maraş Katliamı’nı anlatan resim sergisi ve onlarca konser yasaklandı. “Kadın silüeti müstehcendir” denilerek heykeller kaldırıldı. “İnsanlık Anıtı” ucubeye benzetildi. Zengin Mutfak oyunu yıllarca Devlet Tiyatroları’nda yer bulamadı. Onlarca sanat etkinliğine bütçe verilmedi. Okullarda okutulan temel eserlerin belli bölümleri kaldırıldı. Gezi Direnişi’ne katılan

sanatçılar hizaya çekilip, projelerde yer almaları engellendi. Bu saydıklarımız yakın dönemin sansür ve yasak örnekleri...

Son olarak “Oy’una Geldik!” filmi gösterime bir gün kala yasaklandı. “Her devrin bir Zübüğü var!” sloganıyla çekilen filmin senaryosu, yerine kayyım atanan Dersim Ovacık Belediyesi eski başkanı Mustafa Sarıgül tarafından yazılmış. Yönetmenliğini daha önce pek çok ödül alan ve filmleri yasaklanan Kazım Öz yapıyor. İlyas Salman ise başrolde oynuyor. Film, sol grupların belediye seçimlerinde anlaşılamaması üzerine gerici bir belediye başkanının seçilmesini ve koltuğunu kaybetmemek için yaptığı oyunları esprili bir dille anlatıyor. İktidar ilişkilerini, belediyelerdeki rant kavgalarını ve bir halkın nasıl “oyuna geldiği”ni sergiliyor.

Kültür Bakanlığı filmi “içeriğinin genel ahlaka uymaması” gerekçesiyle sansürledi. Ama

herkes biliyor ki, ilerici-sosyalist oyuncuların oynadığı, muhalif bir yönetmenin çektiği, sistemi eleştiren ve kirli hesapları anlatan film, sistem için “tehlike” oluşturuyor. Filmin yasaklanmasını protesto eden sanatçılar, “Sarayın soytarısı olsaydık bu film geçerdi. Ama biz halkın sanatçısı olmayı tercih ettiğimiz için sansürleniyor, engelleniyoruz. Bu sansür ve yasakları parçalayacağız.” dediler.

Toplumcu kültür-sanatı ve sanatçıları ehlileştirmek isteyen iktidar, sistemi teşhir eden, farklı

bir bakış açısı sunan her şeyi yasaklıyor. Çünkü sanat, gerçekleri farklı bir gözle anlatarak kimi zaman aydınlatıcı bir rol oynar, kimi zaman eleştiren yönüyle toplumu ilerletir. Kimi zaman da insanlık dışı uygulamalara karşı halkın sesi olur. Sansür ve yasaklarla bunun önüne geçmeye çalışıyorlar.

Kültürel hegemonyasını kurmak isteyen AKP iktidarı, 23 yıl boyunca getirdiği onlarca yasağa rağmen bunu başaramadı. Sanatı, edebiyatı ve aydınlarıyla tüm sansür ve yasaklara karşı direniş sürüyor.

“Ezilenlerin melodik sesi”

Önemli toplumcu sanatçılardan biri olan Edip Akbayram geçtiğimiz günlerde yaşamını yitirdi.

Dünyanın en iyi “tenor” seslerinden olan Akbayram, lise yıllarında kurdukları orkestra

ile Pir Sultan ve Karacaoğlu’nın deyişlerini söylemeye başladı. 1968 yılında İstanbul’da katıldığı Altın Mikrofon yarışmasında Aşık Veysel’in şiirlerinden bestelediği şarkıyla birinci olur. Sabahattin Ali’nin “Eşkiya dünyaya hükümdar olmaz” şiirinin

bestesinden de çok sayıda ödül alır.

Diğer ilerici sanatçılar gibi 12 Eylül 1980 darbesi Edip Akbayram’ın yaşamında da farklı bir dönemin başlangıcı olur. Ezgilerinin radyolarda, televizyonda çalınması engellenir, konserleri yasaklanır. Akbayram o dönemi şöyle anlatır: “En yoksul, en zor zamanlarımızı yaşadık. Çocuğumuza süt alacak, ekmek alacak para bulamadık. Ama teslim olmamakta kararlıydık. Ve karanlığa teslim olmadık.”

1993 Sivas Madımak Katliamı’nda katledilenler için “Türküler Yanmaz” albümünü yapar. Can Yücel, Ahmet Arif, Vedat Türkali gibi şair ve yazarların eserlerinin

bestelendiği albümünü Sivas’ta katledilenlere atfeder.

“Emek en yüce değerdir, emekçi de eli öpülesi insandır. Ben sanatımı üretirken emeğin, ezilenlerin melodik sesi olmaya çalışıyorum.” diyerek düşüncelerini ve kimliğini her fırsatta ortaya koyar. Sanatı eşitlik, kardeşlik ve yaşanılabilir bir dünyayı kurmak için icra ettiğini söyler. Yıllarca yasaklı kalmasına rağmen halkın özlem ve umutlarını ezgileriyle duyurmaya çalışır.

Edip Akbayram hayatını kaybetmiş olsa da, nerede bir işçi direnişi, grev çadırı ya da zulme karşı direniş varsa, o da sesiyle onların yanında yerini alacak, mücadele alanlarında olmaya devam edecektir.

MÜCADELE POSTASI

Emeğin Kurtuluşu

*işçi sınıfının sesi olarak çıkıyor.
Yani işyerlerinde
yaşadıklarımızı,
uğradığımız haksızlıkları,
yaşadığımız deneyimleri
paylaşmak,
ülkede ve dünyada
yaşananları işçi sınıfının
gözüyle yorumlayabilmek
için çıkıyor.
Sen de bu sese sesini kat!*

*Unutma;
Emeğin Kurtuluşu
senin sesin,
senin soluğun!*

Kapitalizmde sağlık sisteminin resmi

Tutsak demir-çelik işçisi Yücel Memiş yazdı...

Bolu Kartalkaya'da yaşanan katliamın en önemli yanlarından biri de bu sistemde insan hayatına verilen değerin kendisidir. Bu düzende söz konusu kârsa insan hayatı teferruattan ibarettir. İnsan hayatını doğrudan ilgilendiren sağlık sistemi ise son raddede sadece kâra endekli hale geldi. Son günlerde ameliyat masasında bir hastayla yapılan stent pazarlığı günlerce haber kanallarında işlendi.

Sonra Sağlık Bakanlığı gerekli soruşturmanın başladığını açıkladı. Yenidoğan çetesi olayına bakın, aynı senaryo...

Dilek Özçelik ismini hatırlayanınız var mı? Kanser hastası genç kadın artık hayatta değil. Ama hayattayken dönemin bakanı Erdoğan Bayraktar'dan sağlık sistemindeki sorunlara eğilmesini istemişti. Bakan, Dilek'e dilenci muamelesi yapmıştı. Dilek'in son sözü ise "anladım ki hayatınızda hiç çaresizliği tatmamışsınız" olmuştu. Tabii akşam pazarını bekleyen milyonların olduğu ülkede saray var, han var, lüks ve şatafat vardı değil mi? Ama ara ara belleğimize düşen bu haberler toplamda çürüten bir yapının dolaysız sonuçlarıdır. Bakın sağlık sektörü öyle bir hale geldi ki bu ülkede son günlerin demokrasi havarisi TÜSİAD kodamanları tek tek hastane satın almaya başladı. Bunların başında da KOÇ geliyor. Hatta her sermayedar sağlık alanına

balıklama atlıyor. Müritlerine cenneti vaat eden Menzildarlar bile İstanbul Şişli'de hastane satın aldı. Sermayenin yeşili, sarısı yok, dini de imanı da paradır. Oysa insanca yaşam ve sağlık hakkı en temel haklardan biridir ve ücretsiz biçimde her insanın ulaşacağı bir alan olmalıdır. Bunun için yeterince kaynak var ama hırsız üreten bu sistemde bu kaynağı emen asalaklar da var, kurutmadan da bitmiyor.

Yani bu sektörde soyguncu çok, kâr çok, insan hayatı ise paran varsa var, yoksa yok. Bunca sorunun temelinde birkaç çete ve dolandırıcı yok. Bu aymazlığı üreten çürümüş kapitalist bir düzen var. Bu değişmedikçe durum bizler için daha da kötüleşecektir. Bu ülkede çalışan, üreten, alinteri döken milyonlar çürümüş bu sisteme karşı insanca bir yaşam kavgasını büyütmelidir. Ve insanca bir yaşam işçi sınıfının iktidar olduğu sosyalizmle mümkündür.

Gücümüz birliğimizdendir!

Bir grup Kalyon PV işçisi yazdı...

Hakkımız olanı istiyoruz, fazlasını değil. Bizler Kalyon Holding'in Ankara'daki güneş paneli fabrikasında çalışan işçileriz. Şu meşhur, hükümet tarafından yılda milyonlarca liralık vergi yükünden kurtulan 5'li çetenin temsilcilerinden biri olan Kalyon Holding... Şu anki yönetim kurulu başkan yardımcılığını geçmişte Maliye Kalkınma ve Ulaştırma Bakanlığı yapmış olan Lütfü Elvan'ın yürütmüş olduğu Kalyon

Holding... Geçen hafta borsada Kalyon PV fabrikasının halka arzından 3.3 milyar TL gelir elde eden Kalyon Holding...

Haziran ayında fabrikada TİS süreci başlayacak. Bu süreç bizim birlik ve beraberliğimiz ile geçen TİS süreci gibi olmayacak. Geçen sözleşme döneminde patron işçi kardeşlerimizin baskısından korkup kendi sendikası olan ve hükümet yanlısı olan Hak-İş'e bağlı Enerji İşçileri

Sendikası'nı getirmişti. Ama bu sözleşme döneminde aynı tuzağa düşmeyeceğiz. Aşağıda yer alan taleplerle sözleşme masasına oturulmalıdır:

- Ücretlerin net olarak en az 55 bin TL olması
- 6 aylık enflasyon farkı, %20 +refah payı
- Tüm sosyal haklarda en az %100'ün üzerinde zam

- Sözleşme görüşmelerine işçilerden katılım sağlanması
- 3 ayda bir ödenen ikramiyelerin 10 günlük değil, tam maaş olarak ödenmesi
- Banka promosyonlarının işçilere kesinti yapılmadan ödenmesi
- Fabrika tarafından yapılan özel sağlık sigortasının tüm aileyi kapsamaması
- Yemekhane koşullarının iyileştirilmesi
- Sözleşmenin 2 yıllık yapılması

Bu sözleşme şartları Kalyon PV işçilerinin hazırladığı bir taslak niteliğindedir. Eğer bu şartlar gelecek sözleşme döneminde karşılanmazsa Kalyon PV işçileri olarak gerekenleri yapmaktan geri durmayacağız. Gücümüz birliğimizdendir!

Tutuklu sendikacılar serbest bırakılsın!

Ege İşçi Birliği yazdı..

Saray iktidarı, işçi düşmanı ekonomi politikalarını hayata geçirebilmek için mücadele eden güçlere sistematik olarak saldırıyor.

İşçi-emekçilerin neredeyse tamamı yoksulluk sınırının altında yaşamaya ve kölece çalışma koşullarına mecbur bırakılıyor. Çalışma koşullarını iyileştirmek ve daha iyi bir ücret için sendikalara üye olan işçiler ise işten atma başta olmak üzere birçok saldırı ile karşı karşıya kalıyor.

Sermaye ve iktidar işçinin mücadelesini geliştiren değil onu

kontrol altında tutan “makbul sendikacılar” istiyor. Bu tabloda işçilerin söz, yetki, karar hakkını kullanmasını, insanca yaşamaya yetecek ücret ve çalışma koşulları için örgütlenip mücadele etmesini savunan sendikacılar da iktidarın doğrudan hedefi haline geliyor. İşçi sınıfının hak alma mücadelesi ve öz örgütleri olan sendikalar ve sınıf sendikacılığı yapmak suç gibi gösterilmeye çalışıyor.

İş cinayetlerine, ilkel çalışma koşullarına, sağlıksız yemeklere, pis içme sularına, parçalı ödeme

ve hak gasplarına karşı kılını kıpırdatmayan devlet görevlileri patronların tek şikâyeti ile sendikacılar hakkında dava açıtırıp tutuklatabiliyor. Bu pervasızlık devletin patronların hizmetinde olduğunun kanıtıdır.

İzmir’de Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası Genel Başkan Yardımcısı Fatma Alökmen 29 Kasım’dan bu yana tutuklu!

Antep’te sefalet ücreti dayatmasına karşı tekstil işçilerinin direnişini örgütleyen BİRTEK-SEN Genel Başkanı Mehmet Türkmen 17 Şubat’tan bu yana tutuklu!

Tuzla’da tersane işçilerini kölece çalışma koşullarına karşı direnmeye çağıran Limter-İş emekçileri Meliha Kayacı, Devrim Yurtsever ve Murat Ozan 25 Ocak’tan bu yana tutuklu!

Kapitalistlerin sefil çıkarları için sefaletle mahkûm edilen işçilerin mücadelesi yasak ve baskılarla engellenemez!

Sınıf mücadelesi meşrudur, yargılanamaz!

Tutuklu sendikacılar serbest bırakılsın!

Ayağa kalkma zamanı gelmedi mi?

Bir Stoeger işçisi yazdı...

Soruyorum!

Bizim yaşamımız şube başkanının ya da temsilcinin iki dudağı arasından çıkacak söze mi bağlıdır?

Mobbing, baskı artar. Müdürün baskısından hepimiz şikayetçiyizdir. Ama bu müdüre, işçilerin de köle değil insan olduğunu gösterme zamanı gelmedi mi?

Önce “iş yok” yalanına sarılırlar, bir grup arkadaşımızı işten çıkarırlar. Sonra tabiri caizse arkadaşlarımızın kırkı çıkmadan fazla mesailer başlar. Bugün arkadaşımıza dokunduklarında sessiz kalırsak yarın bize de

dokunmazlar mı? Yoksa hâlâ bu çıkışlara sessiz kalarak, kendisinin işten çıkarılmayacağını düşünen arkadaşımız var mı?

Ramazan ayı gelir, bitmek üzeredir. Bir kumanyayı dahi

vermek için işçiye süründürürler. Hak edişlerimiz için ayağa kalkma zamanı gelmedi mi?

Şimdi bu soruların cevabını verelim, sonra da mücadele edelim.

Sıra sana geldi...

Beyaza boyalı bir duvarda
Saat 5’i gösteriyordu
duvar saatinde
Yine aynı duvarın dibinde
soğuk mermerler
Mermerlerin üstünde bedenim,
akşama vurmuş gölgesi
Gecenin soğuğu
sararken odayı
Bir umut türküsü var içimde
Bir gün diyorum,
bir gün
Her şey senin olacak
Hey emeğin
alın terinin sahibi
her şey senin olacak!

Şimdi uzaktayım
oturmuşum sofraya
Tadı yok
en sevdiğim
ispanak yemeğinin
Ama ki
en kötüsünü de yedim
Bir fabrikada
öğlen arasında
Kötü olsa da
ne tatlanırdı
ağzımda ispanak
Yanında
aynı çarka demir sürdüğün
işçi kardeşinle

Şimdi
ayağa kalkma zamanı
Alnında kara leke yok,
başını dik tut deme zamanı
Şimdi
bir kavganın ateşinde
Omuz omuza yanma zamanı
Bir direniş sofrasında
Emeğin kavgasını
büyütme zamanı
Haydi ver
omzunu omzuma ve haykır
Kaldır başını uyuyan dev
Sıra sana geldi...

Tutsak demir-çelik işçisi
Yücel Memiş

İnsanlığı savunuyoruz!

Modern zamanlarda yaşıyoruz. Aya gidiyor geliyor, daha ötelere gitmenin hesabını yapıyoruz. Akıllı arabalar, yollar, akıllı evler, fabrikalar inşa ediyoruz. Devasa kentler kuruyor, kuleler dikeyiyoruz. İletişim artık anlık. Yapay zekâ bizim için her şeyi düşünüyor. Robotlar çamaşır yıkıyor, yemek yapıyor. Sekiz milyar insanız, hepimizi doyuracak, giydirecek, barındıracak çağdayız. Dünyanın bir ucundan diğerine gün aşırı bir yolculukla ulaşabiliyoruz. Çözumsuz hastalıklara çare buluyor, hatta uzun yaşamın sırlarını keşfetmeye çalışıyoruz. Dedik ya modern zamanlarda yaşıyoruz. Dünyanın herhangi bir köşesinde çıt çıksa bize ulaşması saniyeler sürüyor. Hiç gitmediğimiz, görmediğimiz yerlerin doğasını evimizden seyredebiliyor, hiç görmediğimiz insanların yaşamlarına, kültürlerine tanık oluyoruz. Modern çağın modern insanları...

Ancak Nazım Hikmet'in on yıllar önce sorduğu şu sorular hâlâ soruluyor:

“Aya gidilecek daha da ötelere, teleskopların bile görmediği yere. Ama bizim dünyada ne zaman kimse aç kalmayacak, korkmayacak kimse kimseden, emretmeyecek kimse kimseye, yermeyecek kimse kimseyi, umudunu çalmayacak kimse kimsenin?”

Modern zamanlarda yaşıyoruz. İnsanlığa yaşama şansı tanımayanların, barbarlığı aratmayan yöntemlerle egemenlik kurmaya çalışanların hükmettiği modern zamanlar. Bilimin, teknolojinin güç gösterisi olarak algılandığı, ülkeler işgal etmek için kullanıldığı, para ve meta düzeninin esiri olmuş modern zamanlar.

Canlı yayın kitle katliamlarının, bombalanan kentlerin, katledilen çocukların izlenebildiği modern zamanlar. Ekmek herkese yetecekken sıkılan kurşunlar, doğa herkese ev olacakken ateşe verilen coğrafyalar, kardeşçe bir arada yaşayabilecekken birbirine kırdırılan halklar...

İlkel insanlardan modern insanlara ulaşmak çok zaman aldı. Gelenen yerde tarih bizleri insanlığı savunmaya çağırıyor!

İnsanlığı savunuyoruz! Filistin topraklarında bir halkın kırımdan geçirilmesini gördük. Harabeye çevrilmiş şehirler, geceleri aydınlatan bomba yağmurları, ayırım gözetmeksizin hedef alınan genç-yaşlı, çocuk-kadın... Dört bir yandan gelen kurşunlara siper edecek bir şeyi olmayanların bedenini siper etmesini ve tüm dünyanın seyretmesini...

İnsanlığı savunuyoruz! Egemenliklerini pekiştirmek isteyenlerin güç mücadelesini, Suriye'nin yağmalanmasını, çetelerin barbarlığı aratmayan saldırılarını gördük. Yıkılmış binalar, toplu katliamlar, özgürlük naraları eşliğinde esir alınan halklar... Gücü elinde bulunduranların ellerini başının üstüne koymuş, sıra sıra dizilmiş insanlığı ölüme götürdüğünü, küçücük çocuk bedenlerine yaşımdan çok kurşun sıkıldığını...

İnsanlığı savunuyoruz! Ölümden kaçmak için göç yollarına düşen, deniz geçerken boğulan, ülke çitlerini aşarken vurulan insanlar gördük. Yaşamak, sadece yaşamak için gittikleri ülkelerde aşağılanan, hor görülen, ırkçı saldırılara maruz kalan, emeği sınırsızca sömürülen insanlar...

İnsanlığı savunuyoruz! Dünyanın en verimli topraklarında açlıktan kırılan, bir damla temiz içme suyuna ulaşamayan, en basit hastalıklardan ölen insanlar gördük. Namluların ucunda yaşama tutunmaya çalışan, ülke zenginlikleri yağmalanan, gerici çatışmalar içinde boğazlanan insanlar...

İnsanlığı savunuyoruz!

Savaş, saldırganlık, yıkım, açlık, sömürü ve katliam demek olan emperyalist barbarlığa, kapitalist sömürüye karşı ayağa kalkmak için... Geriye gidecek bir milim yeri kalmamış insanlığın tükenişini durdurmak, eşit ve özgür bir dünyayı kurmak için...

Tarihin çağrısına kulak verelim!